

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-6051/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužiteljice Mirjane Petrović-Kušar, Sopot, Pregrada, Sopot 26, OIB: 71283788288, zastupane po punomoćniku Matku Novincu, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 1. srpnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno uz punomoćnika Matka Novinca, odvjetnika i zamjenice punomoćnika tuženika Angele Blaća, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o. u Zagrebu, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 2. toč. d) Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj 3241306320, kreditna partija 7106885176 od dana 09.02.2015. koji su zaključili tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“ – u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

II. Odbija se tužiteljica sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva, preko dosuđenog u toč. I. izreke ove presude, kao neosnovanim.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Mirjani Petrović-Kušar iz Sopota, Pregrada, Sopot 26, OIB: 71283788288, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 337,80 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 1.173,75 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost predmeta spora iznosi 66,36 EUR.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj 3241306320, kreditna partija 7106885176 od dana 9.2.2015. na iznos od 50.000,00 HRK. Tuženik je člankom 2. toč. d) Ugovora o kreditu odredio da je tužitelj dužan platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Tužitelj je predmetni kredit sklopio kao potrošač te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 5. toč. 15. u svezi s čl. 39. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/2014- dalje u tekstu ZZP/14), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a u odnosu na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. ZOO propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Tužitelj napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane prednika tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu uzmi ili ostavi. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj ističe da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO. Tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke, a svi troškovi poslovanja banke obračunati u efektivnoj kamatnoj stopi koju je tuženik odredio ugovorom. Tužitelj nadalje ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik budući da isti ugovor ima njegovu brojčanu oznaku te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Tužitelj ističe da ništetnost spornih odredaba članka 2. toč. d) ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 49. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja,

uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 55. stavka 1. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništava. Tužiteljica stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom odredba čl. 2. toč. d.) Ugovora o kreditu uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Navodi da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ove parnice.. Podneskom od 25. veljače 2026. osporava po tužitelju naznačenu vrijednost predmeta spora. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača koji izričito propisuje da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Sukladno odredbi čl. 57. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja u slučaju odobrenja kredita na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl.

53. ZZP. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (stranica 7-10 spisa), pregled promjena kamatnih stopa po kreditu (stranica 11 spisa), u presliku pregleda prometa po karticama kredita (stranica 12-15 spisa) i proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (stranica 130-132 spisa).

4. Među strankama nije sporno da su one dana 16. veljače 2006. sklopile Ugovor o kreditu broj 3241306320. Nije sporno niti da je člankom 2. st. d. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora te da joj je slijedom toga naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 500,00 kn. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporno je i tužiteljčino svojstvo potrošača. Sporno je i ima li tužiteljica pravni interes za podnošenje ove tužbe.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.

6. Odredbom čl. 2. toč. d). Ugovora o kreditu određeno je kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

7. Iz otplatne tablice tuženika (list 10 spisa) razvidno da je da naknada za obradu kredita iznosi od 500,00 kn.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kreditnog zahtjeva sud je saslušao tužiteljicu. Tužiteljica je iskazala kako je 2015. sa tuženikom sklopila Ugovor o kreditu, a sredstva ostvarena kreditom korištena su za kupnju rabljenog vozila Volkswagen Polo, koje vozilo je koristila za osobne potrebe, prvenstveno u svrhu putovanja do radnog mjesta. Pregovore oko kredita vodila je u poslovnici tuženika u Pregradi i vidjela je spornu odredbu o plaćanju naknada, pitala je o kakvoj se naknadi radi i da li je plaćanje iste nužno, na što joj je odgovoreno kako je plaćanje naknade za obradu kredita nužno, jer da u protivnom neće dobiti kredit. Naknada joj je naplaćena odmah po sklapanju Ugovora na način da joj je ustegnuta od ukupnog iznosa kredita, odnosno ukupan iznos joj je umanjen za iznos naplaćene naknade. Nitko joj nije spominjao za što bi banka koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade, a niti je ulazila u daljnju analizu.

8.1. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj

ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 2. toč. d) predmetnog ugovora o kreditu kojom je određeno kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“ pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU

tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005.

11. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 2. toč. d) predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a na temelju koje je tuženik tužitelju naplatio naknadu za obradu zahtjeva, koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 500,00 kuna te je i naplaćena u istom iznosu, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 102. stavka 1. ZZZP ništeta iz slijedećih razloga. Naime, navedeni Ugovor o kreditu sklopljen je bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Naime, odredba čl. 2. toč. d) Ugovora o kreditu, koja visinu naknade čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj tužiteljice kao druge ugovorne strane na istu pa je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za obradu zahtjeva, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Stoga pravilno tužiteljica tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi" jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužiteljica, kao korisnik kredita, mogla samo istu odredbu ugovora prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nije bilo. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve

ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP.

12. Prema članku 295. ZOO opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i to sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna u dijelu koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te članka 87. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

13. U preostalom dijelu zahtjev u kojem tužiteljica traži da se utvrdi ništetnost dijela odredbe kojom se Korisnik kredita obvezuje Kreditoru platiti temeljem Ugovora "sve" naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora i tužbeni zahtjev valjalo je odbiti kao neosnovan jer je predmet tužbe i raspravljanje o ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, dok se o "svim" naknadama i troškovima koje se Korisnik kredita obvezao Kreditoru platiti temeljem Ugovora u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora u ovom postupku nije raspravljalo, niti se takve naknade i troškovi navode u činjeničnom supstratu tužbe pa je u tom (preostalom dijelu) dijelu odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice (toč. II. izreke).

14. Neosnovano tuženik osporava tužiteljici status potrošača. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je Ugovor o kreditu bio namijenjen kupnji rabljenog vozila marke Volkswagen polo kojeg je ona koristila za osobne potrebe, prvenstveno u svrhu putovanja do radnog mjesta. Tužiteljica je isti zaključila kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti. Teret dokaza da je tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila u svrhu koja je namijenjena njezinom zanimanju, odnosno njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu

okolnost nije preložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

15. Suprotno stajalištu tuženika, tužiteljica kao ugovorna strana predmetnog Ugovora o kreditu ima pravo tražiti utvrđenje ništetnosti predmetnih ugovornih odredaba sukladno odredbi čl. 327. st. 1. ZOO, u svezi odredbe čl. 322. ZOO. Ovo i iz razloga jer je tuženik osporio u cijelosti pravnu osnovu tužbe.

16. Tuženik je osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora. Odredbom članka 40. st. 1. ZPP propisano je ako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, a tužitelj u tužbi navede da pristaju da umjesto udovoljenja tom zahtjevu primi određenu novčanu svotu kao vrijednost predmeta spora uzeti će se ta svota. U drugim slučajevima kada se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu mjerodavna je vrijednosti predmeta spora koju tužitelj u tužbeni naznačio (st. 2. te odredbe). Ako u slučaju stavka 2. toga članka tužitelj vrijednost predmeta spora očito suviše visoko ili suviše nisko naznačio, tako da se postavlja pitanje stvarane nadležnosti, sastava suda, vrste postupka, ovlaštenja za zastupanje ili prava na naknadu troškova postupka, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu brzi i na prikladan način provjeriti točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora (stavak 3. te odredbe). Potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 2. d) Ugovora o kreditu, i to dijela u kojem se korisnik kredita obvezao platiti sve naknade i troškove u skladu s odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora (deklaratorni tužbeni zahtjev) pa je prema stajalištu ovog suda u konkretnom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora prema vrijednosti novčane tražbine tužitelja koju može ostvariti osnovom utvrđenja ništetnom citirane odredbe o nakadi koja je pak naplaćena u iznosu od 500,00 kn (66,36 EUR), a ne vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi, a koju je očito tužitelj suviše visoko naznačio, tako da je sud po prigovoru tuženika vrijednost predmeta spora odredio u iznosu od 66,36 EUR i odlučio kao u izreci rješenja (tako i Županijski sud u Rijeci u GŽ-378/2026-2 od 12. ožujka 2026.).

17. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP. Pritom valja istaknuti kako je VSRH u svojoj odluci Rev 547/2023-2 od 5. rujna 2023. zauzeo stajalište da kada je vrijednost predmeta spora utvrđena na način propisan odredbom čl. 40. st. 3. ZPP, tako utvrđena vrijednost predmeta spora primjenjuje se i na parnične radnje poduzete prije postupanja suda sukladno navedenoj odredbi. Stoga tužiteljici, imajući navedeno u odlomku 15. ove presude, umjesto zatraženih 200,00 EUR za radnje za koje joj je priznat trošak pripada 50,00 EUR. Tužiteljici je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 50,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 28. siječnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 02. travnja 2026. i 01. srpnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Priznat joj je trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 9. točka 3. Tarife). Za svaku navedenu radnju tužiteljici je priznat PDV po stopi od 25 %. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i

zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

17.1. Tužiteljici nije priznat trošak sastavljanja podneska od 28.4.2026. kojim se očituje na podnesak tuženika od 25. veljače 2026. jer se tužiteljica na taj podnesak mogla očitovati na pripremnom ročištu održanom 2.4.2026., budući da ga je zaprimila prije tog ročišta, a što nije učinila. Uostalom, u tom podnesku tužiteljica niti ne navodi ništa novo u odnosu na podnesak od 28.1.2026. za koji joj je priznat trošak. Odluka o visini troškova koji tužiteljici nisu priznati sadržana je točki IV. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužiteljici po punomoćniku, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu-30,00 EUR
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-66e49**

Kontrolni broj: **05621-088b8-a37e4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.